

XXXIII

Arribada aquella Lluna al ple, i més en estiu, el cos i la ment demanen l'eixida nocturna. Havia començat rogenca, encesa, enorme, mig entelada per uns pocs núvols que la travessaven horitzontalment. Ascendia serena per la banda de la Safor i en uns moments que la perdesses de vista, ja havia encetat el seu imparable ascens en el cel nocturn, clar, d'aquella terra eixuta, assedegada pel ponent. Als pocs minuts ja prenia la seua redonesa, i, tota d'un blanc immaculat, començava a regnar sobre les vides de tots els humans, cregueren o no en el seu influx.

Aquella parella major, a la fresca després del sopar, allargava el moment de colgar-se al llit: "Si no vols res, Vicent, me'n vaig a dormir". Aquell no-res només volia dir complir amb el matrimoni.

El jovent ha canviat els horaris d'eixida nocturna: ara comencen divendres passada la mitjanit, i alguns no apleguen a casa fins diumenge a migdia. No parlem de quin ús o abús fan de quines substàncies per fer-ho possible. Només alguns "carrosses" ixen de marxa només dissabte: són gent d'un altre horari, que surt en acabar de sopar, que encara es fa el cafenet, per desvetlar-se, i que després ho allarga amb alguna de les combinacions possibles del café-licor, preferiblement amb Coca-Cola per enllestir un *plis-play* o *burreta*, o amb granissat de llima per refrescar-se amb una *mentira*. Sempre hi ha de noctàmbuls sofisticats que han passat pel Barri de Santa Rosa o per la Plaça de Dins, en Alcoi, i que ja han gaudit d'una "*sonrisa' alcoiana*", on el whisky ha suplantat el café. I els preocupats per l'úlcer, que ja tenen una edat, són els qui acaben les existències de gin tònic, de Bombay a poder ser.

Aquesta nit de pleniluni era nit per mamprendre la Ruta dels Relloges de Lluna, aqueix itinerari alternatiu al d'Otos, ja que aquest només se solia recórrer de dia. Cada noctàmbul se la prenia al seu ritme: d'amagat els lladres i adúlter; anònimament els vergonyosos o en grup si feien colla.

L'itinerari solia començar al poble de cadascú, que la nit ja s'encarregaria d'anar-los barrejant, de fer-los retrobar o de separar-los. Els de la Pobla començaven a la Torba, els de Castelló al Tic-Tac o al Klimt, els de Montaverner a la Tasca o al Zzebra. A la Terrasseta o Ca Tarsi es reunien els de l'Olleria, i al Teacher els ganxuts de Benigànim. En Bocairent les Coves de Baretta, el Bar Sifó o el Tramussol, eren els llocs. Al Tròpic anaven els alfarrasiners. I al Colotti o a l'Almàspera els d'Ontinyent. Una vegada comboiats, si hi havia alguna festa per la Vall, aquell poble es convertia en el lloc de reunió. I els pobles menuts solien ser els de major èxit de convocatòria: Salem, Montitxelvo, Benicolet, Carrícola o Bellús.

Un cap de setmana qualsevol, ben sovint, el lloc per acudir es trobava a les contrades veïnes: a Xàtiva, Gandia, Muro o Alcoi. I preferiblement a les discoteques.

Aquesta nit Jaume, Carme i Llúcia havien decidit començar el periple sopant a Benissoda, al Sant Vicent. Amb aquell formatget fregit i el perillós Verdil les idees començaren a prendre un altre color. Lluny de les tensions viscudes els darrers dies, de la incòmoda presència del Blai, i de la persecució dels enemics del Martí, aquella taula els retornava al plaer de l'amical companyia. A poc a poc, les galtes se'ls envermellien, les veus pujaven de volum, les mans es desbocaven, les bufetes s'omplien... i s'havien de buidar. Havien pensat en fer marxa, però cap dels tres estava ja en condicions d'agafar el cotxe. Carregats de bombo com anaven, decidiren anar a desemboiregar-se a un banc que hi havia a un parc pròxim, on volien continuar la conversa.

Cap dels tres se n'havia adonat que al restaurant havien cridat l'atenció, no tant per l'escarot que havien muntat, sinó per algunes paraules que, sense voler, havien pronunciat. Ells encara no el coneixien, però un d'aquells joves de la taula de la finestra, es convertiria en un dels seus millors amics. I tot perquè, en una curumbela del destí, amb ell havien contractat, sense saber-ho, una assegurança de vida. Era Fenoll, que sopava amb dos amics vinguts de la Ribera a passar uns dies en aquella vall que desconeixien i que tenien intenció d'explorar, però les veus d'aquell altre grup li cridaven l'atenció. I ell no podia deixar de parar l'orella.

Quan se'n va eixir aquell trio escandalós, l'agent va espolsar quatre excuses mal donades als seus companys, els va reballar la clau del seu pis, on presumiblement havien de dormir, i els va donar solta:

—Ja ens veiem, que tinc ara feina.

La mirada incrèdula dels dos amics va donar pas a haver-se de conformar. “El Fenoll era així, les formes el perden”. Ni temps els va donar per acomiadar-se.

XXXIV

Aquesta nit d'estiu està resultant especial. Feia temps que no veia tan alegre el Jaume. Llàstima que la Llúcia ens faça d'escopeta, però bé, ens plantejarem la festa d'aquesta nit d'una altra manera. Jaume està graciós amb eixes galtes enceses pels efluvis de l'alcohol, i comença a estar en eixe punt d'entresuor en què ens llança les feromones per atraure les femelles. Res a veure amb les suades del porc del meu cap, amb aquelles mans banyades, i les grosses gotes redolant pel front, les taques de les aixelles i del pit, cada vegada més grans. Perquè cony em ve al cap ara? Quin malson! Tan deliciós com està Jaumet de l'Amor Formós. Resulta interessant, amb les seues entradetes, i la coroneta incipient, els cabells que comencen a emblanquinar-se-li, i la cara ferma, bruna sense buscar el sol... interessant. I és millor quan somriu, amb els ulls que se li empetteixen com si me'ls clucara, amb les arruguetes a les potes de gall i les boqueres, per on trau la punteta de la llengua i es llepa els llavis, en un moviment que no vol ser sensual, però que a mi em torna boja. Només desitge mossegar-li el llavi inferior, humit, amb gust a vi, amb aroma de gin tònic,... Xica, xica, xica, m'estic posant d'aquella manera. Hauré encara de mantindre les formes, quan el que tinc ganes és de fer-li una repassadeta tranquil lota, sense presses...

La conversa de tots tres és animadeta. Intranscendent, però necessària i agradable. Tenim ganes de riure'ns, de foragitar els mals esperits i les nuvolades que d'altres escampen. Ja ha passat més d'una hora des que hem eixit del restaurant, i ací estem com tres joveçols, de barret. Sort que aquest banc on seiem apretadets per la frescor de la rosada, i perquè som de carn, està a una certa distància de les primeres cases del veïnat.

Ara comença a passar gent jove cap avall, amb samarretes de colors, i amb alguna senyera. Redelll, però si aquesta nit presenten Iseta Rock 2 a la plaça. Ni m'havia vingut al cap! Ara els comboie i ens acostem a veure la joventut com s'ho munta.

—Iee, que fan la Iseta hui!

No m'han costat gens de convèncer, i això que ja comença a passar-nos la bufa. Res millor que escoltar la música de la terra en directe, i debades. Crec que m'han dit que actuaven Odi, Atzukak, Estakats, El Corredor Polonés i... algun més que ara no sé. Han sonat bé, molt bé, i això que l'amplificador els ha jugat una mala passada, o això han dit.

Quin ambient! Hem cantat i ballat fins l'extenuació, i hem saludat molta gent coneguda de la vall, i de pobles veïns, en un ritual que es repeteix moltes nits al llarg de l'estiu...

Després, ja sobris, ens hem llançat a recórrer terres i gaudir dels entrepans del forn de Pasqual, a mitges entre el ressopó i el desdejuni. Estesos sobre l'herba artificial del Camp de Futbol hem esperat l'alba. Per a rebre el Sol ens hem hagut de posar les ulleres de sol, perquè ens cegava, amb aquests ullets de puça petorra que féiem. Amb l'escalforeta dels primers rajos hem fet una becadeta. Ens hem desemperesit i hem enfilat carrer avall, a prendre un reconfortant desdejuni al casinet de la Plaça, de gom a gom, amb grups tan diversos com la jovenalla marxosa i vetladora, i els caçadors, ciclistes i motoristes matiners. També hi era el Tio Fullerasca, que no encertàvem a endevinar si havia fet nit al local o se l'havien afillat definitivament com a mascota al casino. Una fauna humana d'allò més entretingut per qui tingués els ulls suficientment oberts. Qui no, amb la fórmula secreta de diumenge d'aquell cafenet, ressuscitava i els obria de bat a bat.

XXXV

—Pssee! Escolteu!

Amb les cames mig entumides, Jaume no sabia ben bé si havia passat a una altra dimensió i escoltava veus, o era vellesa ja.

—Pssee! Eh, escolteu, per favor!

Ara sí que tots tres es van girar, una mica sobtats. Qui els cridava tan enjorn?

—Sou els amics del Martí?

No gosaven dir res.

—Ho sent, no m'he presentat, i és normal que prengueu certes precaucions. Feu bé. Sóc Fenoll, el caporal Fenoll —i els va allargar la mà, que no va trobar resposta.

—Un guàrdia civil? De la caserna d'Almorca?

—Sí, clar. No porte massa temps destinat ací.

Ara sí que l'havia cagat. Un mutisme, no producte de la prevenció, sinó de tindre la sospita de trobar-se davant d'un espia al servei del sergent Dalmàs, va envair tots tres amics. Fenoll, que va endevinar l'efecte que els havia provocat, no sabia ben bé com eixir-se'n de l'embull, però va intentar d'aclarir-los-ho:

—Perdoneu, però encara que treballe a la caserna heu de saber que la meua missió és una altra.

—Ummm —ara sí que se sentien abduïts.

—Vos comprenc. Sé que esteu intentant esclarir l'assassinat del vostre amic.

El fet que aquell agent els parlàs clarament d'assassinat els va fer plantar les orelles, i alhora els va sorprendre.

—I que heu trobat alguna cosa interessant de la vida del Martí que us posa en el punt de mira de gent molt perillosa, més del que us penseu.

Ja no sabien si confiar o deixar-lo parlar. Optaren per la resposta b.

—Anem a parlar a un lloc segur. Pugeu al meu cotxe, sisplau.

Tots tres es van mirar i, com que n'eren més, van pensar que el podrien reduir si calia. Acceptaren la invitació amb un assentiment col·lectiu, sense massa convicció. Consentiren en pujar al vehicle, un Mégane aparcats al costat d'una palmera, lluny de qualsevol mirada, no sense abans fer una ullada als voltants, no fóra que aquell paio tingués reforços. Al Jaume li va passar la fluixera en un tres i no res, amb el que li havia costat d'aconseguir. Una vegada dins, els dos homes davant i elles als seients posteriors, l'agent els va mirar directament als ulls, un per un, cercant donar una mica de confiança als qui no se'l miraven amb gaire simpatia.

—Si us sembla bé, podem anar a un lloc segur.

—Quin? Què entens per "lloc segur"? A la caserna? No *Maedéu!*

—Home, on puguem parlar tranquils. A casa vostra.

—Bé, anem a la meua —va concedir la Carme, tot intuïnt que podien refiar-se'n.

Li van indicar el camí i, en aplegar davall la casa, tots prengueren precaucions, una ullada al voltant fins que van ser dins.

XXXVI

Les explicacions de Fenoll van tranquil·litzar-los, ja que l'home, després de demanar-los màxima discreció i prudència, els va informar de la missió en què estava immers, d'esquenes al seu sergent, entre altres coses perquè es tractava d'una investigació d'Afers Interns, ja que des de la Prefectura tenien sospites sobre algun informant infiltrat al si del Cos, que estava passant informació a una organització mafiosa, segurament relacionada amb la *Camorra* napolitana, i que estava introduint grans quantitats de droga, cocaïna sobretot, des de la costa. Tres operatius consecutius recentment muntats havien fet figa perquè, o bé els agents aplegaven massa tard, i només es trobaven alguna llanxa ja buida, o els llocs que tenien vigilats s'havien convertit de sobte en les zones més tranquil·les de tota la costa valenciana.

Les sospites de la Prefectura requeien sobre uns pocs agents, destinats a casernes de les Comarques Centrals: a la Vall d'Albaida, a la Safor, a les Marines i al Comtat. El principal sospitós a Almorca, especialment pel tren de vida de què feia certa ostentació, era el sergent Dalmàs, per això n'havien encomanat la vigilància a Fenoll. A hores d'ara res no podien demostrar, però els moviments d'aquest sergent resultaven una mica estranys, especialment des que el caporal va descobrir accidentalment una reunió del vigilat amb d'altra gent al polígon.

Fenoll va destapar les cartes, i els va confessar que les seues investigacions havien aplegat a un punt mort, ja que només es podia limitar a seguir els moviments de Dalmàs, i intentar localitzar i identificar els altres assistents a les seues reunions clandestines.

Jaume va demanar un recés per parlar en un apart amb les dues xicones, i de passada per llavar-se la cara, que tanta falta li feia. Elles van decidir que el xicon fes de portaveu i explicàs al guàrdia, sense massa detalls, l'estat de les seues tasques d'ordenació, convertides ara en investigació de la vida i miracles del Martí. Jaume també els va demanar que cridassen Laia, que podia tirar-los una maneta. Carme va cridar la neboda del Tio Vicent, que s'havia gitat feia només un parell d'hores, i que transmetia per l'auricular una veu d'ultratomba que feia llàstima.

Fenoll, amb el cap ben clar, esperava pacientment les explicacions del Jaume. Aquest va començar explicant la metodologia que usaven, primer ordenant la paperassa, després amb els arxius informatitzats. Del robatori de l'ordinador vell, l'agent els va comunicar que n'estava assabentat, però en el moment que Jaume va nomenar que mancaven uns quants arxius, el primer que Fenoll li va preguntar va ser per les sospites. I li ho hagueren de confessar: Blai, que treballava de camioner en viatges internacionals. El caporal va plantar les orelles com un perdiguer que s'olora la presa:

—On fa els viatges?

—A Itàlia, ara deia que se n'anava a Holanda.

—Umm, interessant. Blai, no? —mentre remugava, ho anava escrivint a la llibreteta.

Va dringar la campaneta i Laia va aparéixer en un estat certament millorable. Mig afònica, amb la veu presa i amb una pudor a tabac que tirava de tò, però amb una vitalitat... juvenil.

—I aquesta xica és l'especialista... en Internet... del vostre equip? —allò d'"equip" sonava bé als oïts de la colla.

—Laia..., per a servir-la! —la conya matinera de la joveneta va fer esclafir en una riallada tothom.

Sense tallar-se un pèl, va començar per preguntar al caporal que què volia. I en obtenir una resposta concreta, va encetar la seua explicació. Interessant, però, si n'exceptuem l'agent que la seguia embadalit, amb tanta precisió tècnica i tant de detall, el que va aconseguir és que aquells tres pseudojoves es quedaren torrats, que ja no tenien edat per eixir tota la nit de festa. En adonar-se que els tres descansaven plàcidament, i algun d'ells roncava i esbufegava a pleret, la Laia quasi a cau d'orella va convidar Fenoll a un cafenet.

Prop de les dues del migdia, la Llúcia va obrir els ulls perquè un raig de sol li estava sofrimant la cara. Va ser la primera en llegir un full en què es podia llegir clarament: “Continuarà...”